VICTORII PE PLANȘĂ, VICTORII ÎN VIAȚĂ

Pentru profesorul Eugen Turcu, luna iulie 1982 va rămîne o amintire dintre cele mai frumoase, datorită performanțelor obținute de elevii săi, tineri sportivi la Clubul sportiv școlar nr. 1 București. Desigur, gîndul cititorului se va fi îndreptat spre niscaiva rezultate din spațiile de întrecere. Și, în parte, nu se înșeală, „colecția" de medalii dobîndită la campionatele naționale ale speranțelor scrimei — mai exact în întrecerile de sabie — îmbogățindu-se și de data aceasta, numărul trofeelor ajungînd la aproape 40. Marea mîndrie a profesorului Turcu este însă alta. Să ne explicăm...

Așadar, luna lui Cuptor (măcar cu numele!). Printre miile, zecile de mii de elevi care au trăit emoțiile examenului de treaptă s-au aflat și bucureștenii Gheorghe Leca, Bogdan Tepșan, Marian Manu. În rîndul celor care au trecut acest prag s-au numărat și cei trei. La cîteva zile distanță, aceiași băieți au trăit alte emoții, cele ale campionatului de juniori II, ei formînd nucleul de bază al echipei C.S.Ș. 1. Un nou examen trecut cu succes: cucerirea titlului de cea mai bună echipă, iar Leca a urcat pe cea mai înaltă treaptă și în clasamentul individual.

Și tot în iulie 1982, campioni de ieri pregătiți de prof. Turcu — Ion Stanciu, Călin Hălmăjan, Mihai Pelle — au intrat într-o nouă etapă de viață, studenția, prin reușita la examenul de admitere la Institutul politehnic.

Se înțelege, toate aceste victorii — în viață sau pe planșele de concurs — ale tinerilor amintiți mai sus sînt, în primul rînd, rodul străduințelor și al talentului lor. Dar, totodată, ele sînt rodul sprijinului acordat de familii, educatori, printre aceștia numărîndu-se și profesorul-antrenor. Pentru care, ne mărturisea deunăzi: „Munca educativă începe odată cu selecția (făcută la Școala generală 108, din cartierul Berceni). Pentru a fi cooptat în colectivul sabrerilor, elevul nu trebuie să aibă notă mai mică de 7. Pe parcurs, țin o strînsă legătură cu școala, cu familia. Dacă apare o situație nemulțumitoare, analizez împreună cu părinții cauzele, stabilind de comun acord care anume factor influențează negativ și trebuie eliminat. Poate vizionarea exagerată a programelor de televizor, poate vreo prietenie nefastă. În nici un caz o notă mică nu înseamnă întreruperea antrenamentelor, pentru că ar fi efectiv o mare greșeală: sportul cu învățătura pot merge braț la braț, în modul cel mai fericit. Am demonstrat-o — o spun cu cea mai mare satisfacție — și elevi de ai mei". Multe bucurii, prin urmare, pentru profesorul Turcu. Dar și un necaz: lipsa unei săli pentru o pregătire corespunzătoare. O soluție? — l-am întrebat. „La școala generală 104, care dispune de un spațiu corespunzător" — a venit, prompt, răspunsul.

Să-l așteptăm însă pe acela al factorilor de decizie...

Geo RAEȚCHI

SCUTIRILE DE LA ORELE DE SĂNĂTATE, O PROBLEMĂ PE CALE DE REZOLVARE!

De vorbă cu dr. Nicolae Ionescu, directorul Spitalului studențesc din București

— Tovarășe doctor Nicolae Ionescu, a început un nou an de învățămînt. Cum debutează acest eveniment vizavi de omul pus să vegheze la sănătatea tineretului studios?

— *Aș avea o singură dorință — aceea de a constata că numărul pacienților noștri este în descreștere!*

— Așa ar fi și firesc, ținînd seama de condițiile oferite azi tinerilor care se pregătesc pentru muncă și viață...

— *De bună seamă, dacă s-ar înțelege mai bine rostul mișcării, al exercițiului fizic în prevenirea unor maladii pornind de la cele mai banale, a unor simple răceli, n-am mai întîlni situații în care scutirile de la orele de sănătate ar angaja inutil o parte a personalului nostru.*

— Trebuie să înțelegem de aici că scutirile rămîn ceea ce se cheamă o problemă?

— *În pofida faptului că, în raport cu anii precedenți, numărul scutirilor a scăzut cu o treime, această problemă izvorîtă dintr-o gravă carență de educație cetățenească se face încă simțită. De aceea mai avem de luptat, de demonstrat necesitatea mișcării în aer liber pentru orice tînăr, elev sau student, beneficiul imens al exercițiului fizic pentru sănătate, în prevenirea acțiunii unor factori de risc.*

— Cine creează, de fapt, astfel de problemă?

— *Însăși familia, care ar trebui să fie primul nostru aliat. Vin aproape zilnic la mine părinți care îmi solicită să eliberez scutiri de la orele de educație fizică, aducînd în sprijinul cererii lor argumente fără nici un suport; de pildă acela că copiii lor n-au făcut niciodată sport în școală, în liceu, cum să fie obligați să participe la lecții de educație fizică în facultate?!?*

— E posibil să fi existat asemenea situații?

— *Sînt convins! Originea poziției retrograde a unor părinți față de exercițiul fizic datează din anii de debut al copilului în școală. Cocoloșit de familie, „înțeles" de medici, tînărul student de azi a trecut o lungă perioadă de școlarizare fără a gusta măcar bucuria mișcării. S-a format astfel o optică deformată care se modifică lent. În această acțiune simțim nevoia de a ne apropia și mai mult profesorii de specialitate.*

— Dar aceștia sînt, prin definiție, colaboratorii dv. cei mai apropiați! Am văzut doar cu cîtă grijă caută unele colective de catedră — la I.M.F. și Institutul de construcții din București, la Institutul politehnic din Iași, la Universitatea din Brașov, să apropie studenții de exercițiul fizic.

— *Este adevărat! La exemplele amintite, aș vrea să-l adaug pe cel al Centrului universitar București, care a creat un nucleu de recuperare motrică, în strada Barbu Delavrancea, prevăzut cu aparatură modernă și cu cadre didactice specializate. Totuși, consider că trebuie făcut mult mai mult...*

— De pildă?

— *Profesorii de educație fizică să-și rezerve timp pentru a cunoaște, mai întîi, tipologia fiecărui tînăr, elev sau student, comportamentul său emotiv și fiziologic, și în funcție de datele culese, să stabilească exercițiile și, în general, activitățile sportive cu colectivul grupei, al clasei, al anului de studii. Procedînd astfel și lăsînd în subsidiar, undeva pe ultimul plan notarea — care trebuie să țină seama de posibilitățile fiecăruia și de dorința, de ambiția de a lucra — cred că problema scutirilor de la orele de sport își va găsi o mai certă rezolvare. Modele? Profesorul Victor Tibacu, apoi conferențiarii Ion Oprișescu, Mioara Șerban. Desigur mai sînt și alții:*

— Procedînd astfel, elevii, studenții ar aborda cu convingere și plăcere aceste lecții!

— *Absolut! Am ajunge la situații în care copiii, tinerii înșiși s-ar opune ca părinții lor să mai intervină pentru scutiri medicale, atunci cînd ideea de notare nu va mai sta ca o... amenințare în catalog. În acest sens repet, profesorii de educație fizică, prin tactul, prin simțul lor pedagogic, prin obiectul muncii lor care este și trebuie să fie lîngă... inima fiecărui tînăr, ne pot fi colaboratorii cei mai de preț!*

Tiberiu STAMA

TOT PE DRUM, PE DRUM, PE DRUM... DAR ACASĂ NICIDECUM?

Asociația sportivă „Voința" Beiuș (președinte Ioan Dud) ființează pe lîngă cooperativa „Muncitorul" Beiuș (președinte Ioan Feflea). În prezent, asociația numără peste 500 membri cotizanți și susținători, a căror activitate se materializează prin succesele dobîndite atît la locul de muncă, cît și prin îmbinarea armonioasă a activității cultural-artistice și sportive de masă. Grupul vocal, solişti ca Voichița Mihoc, Maria Popa, laureați ai Festivalului național „Cîntarea României", au făcut ca folclorul nealterat din zona Beiușului, să fie cunoscut în întreaga țară.

Semnal!

Conducerea cooperativei, factorii de răspundere au dat dovadă de multă înțelegere față de aceste activități, iar îmbinarea în mod strălucit a sportului de masă cu cel de performanță, constituie un exemplu grăitor al faptului că, atunci și acolo unde există o susținere și preocupare, rezultatele nu întîrzie să apară.

Un singur — dar mare necaz — îi frămîntă pe cei care se ocupă de destinele echipei de volei masculin (resp. secției Constantin Glorea), promovată anul trecut în Divizia „B" de tineret: în orașul Beiuș nu există o sală corespunzătoare pentru disputarea meciurilor de campionat, echipa fiind nevoită să-și dispute meciurile programate acasă, în... Orașul dr. Petru Groza.

Edilii orașului ar trebui să se gîndească și la numeroșii iubitori ai voleiului din localitate care — după ce o echipă în Divizia „B" tineret — nu o văd niciodată acasă. Și de ce să fie obligați voleibaliștii din Beiuș să evolueze mereu în deplasare. Oare nu se putea găsi posibilitatea lărgirii, reamenajării sălii liceului sau a celei de la Casa copilului din localitate?

Ilie GHIȘA — coresp.

O MARE FAMILIE

● A. S. Locomotiva București și antrenorul său ● Puterea colectivului ● Trei minori în grija altui minor...

Aurel Stanciu, canoist la A. S. Locomotiva București, a lipsit o lună de pe lac. Iar aici, pe Băneasa, cine întîrzie cinci minute de la antrenament poate să-și ceară transferul! Acum, în sfîrșit, iată-l că vine: vine grăbit, cu zîmbetul în colțul gurii, cu părul puțin răvășit. E un tînăr frumos, înalt, brunet, și, pe deasupra, cu ochi albaștri. Cînd îl văd, băieții dau fuga spre hangar, scot iute bărcile pe apă și vîslesc din răsputeri către malul opus. Da, e pentru să asisti la această „înduioșătoare" revedere, la această „amicală" discuție despre punctualitate, cînd antrenorul e „ceas" — poartă în buzunar un carnet de ajutor mecanic pe locomotivă Diesel electrică. După un timp, un junior mai curios întoarce capul. În clipa următoare, se răstoarnă cu barca. Antrenorul, la braț cu sportivul, se plimbă pe ponton!

— Am aflat — anunță după cîteva zile, un puști.

— A căzut la treaptă?

— Nu. Băiatul a rămas fără tată. Acum a rămas și fără mamă. Adică, maică-sa nu s-a prăpădit, a fugit cu unul de-l spune Halbă. I-a lăsat singuri.

— Pe cine?

— Pe el, că sînt patru frați. Aurel și alți trei mai mici, de care tot el are grijă.

— Vrei să spui că spală, că face mîncare?

— Ce-i rușine? Face și mîncare, dar întîi face rost de bani. Trebăluiește, de aproape o lună, prin vecini. Cînd maică-sa este însă acasă...

— Păi, ziceai că e plecată...

— E plecată, dar nu-i ajung banii cuveniți copiilor. Halbă cere... băutură, nu glumă! Deci, cînd vine pe-acasă, ia ce găsește prin cămară, mai vinde un lucru...

— Nu se poate! spun revoltați copiii.

„Nu se poate!" au spus și oamenii mari. A fost tînărul antrenor Constantin Cîrstoi pe la el, pe la Depoul de locomotive București Triaj, a vorbit cu unul, cu altul, s-a întîlnit și cu alți caiaciști care acum lucrează pe „Diesele", cu Doru Bărdaș, cîndva la Dinamo, azi maistru pe locomotive, cu poza la panoul de onoare. A intervenit strada, cei de la consiliul popular, și „mama" n-a mai semnat, n-a mai ridicat drepturile bănești ce li se cuveneau copiilor. Cum juniorul Aurel Stanciu era minor, și nu i se puteau încredința alți trei minori, s-a adoptat pe toți strada, asociația sportivă, oamenii de bună credință, tutore fiind deputatul pensionar Gheorghe Pievan, iar „frate mai mare" ucenicul Constantin Cîrstoi, antrenorul.

Muncitor, serios, învățat cu truda, cu disciplina de la caiac-canoe, Aurel Stanciu a terminat liceul, s-a înscris toamna aceasta la școli frații mai mici, are grijă de casă, merge la serviciu — e strungărist la avioane, la I.R.M.A. — nu lipsește de la antrenamente. Secția de caiac-canoe a A. S. Locomotiva ființează din toamna trecută. Ființează cu sprijinul federației de specialitate (care a dotat-o cu bărci și motor pentru salupă), cu sprijinul consiliului acestei vechi și cunoscute asociații sportive bucureștene (secretar, Mircea Cîmpeanu). Performanțe? Locul 3, în vară, la campionatele republicane de juniori (în proba de C2 — 500 m), nouă echipaje în finala acestor naționale. Alte „performanțe"? Constantin Cîrstoi — cel mai tînăr antrenor de caiac-canoe din țară (la 21 de ani avea carnetul): un lot de 20 de copii talentați, sîrguitori — 15 au dat anul acesta examenul de treaptă — toți au reușit! Antrenorul Constantin Cîrstoi nu admite nici o „întîrziere"!

Vasile TOFAN

„SUFERINȚELE" PATINOARULUI DIN GALAȚI...

După cum bine se știe, la Galați, datorită strădaniilor depuse de organele locale, cu sprijinul C.N.E.F.S., a fost construit cu ani în urmă un modern patinoar artificial, o adevărată bijuterie arhitectonică, funcțional, capabil să găzduiască întreceri de hochei și patinaj de mare anvergură. Dealtfel, orașul de la Dunăre a organizat pînă acum două ediții ale campionatului mondial de hochei. Construcția acestui important obiectiv sportiv a facilitat proliferarea hocheiului și patinajului în rîndul elevilor, Galațiul devenind în scurt timp unul din principalele centre de hochei din țară. Ce este așa, o dovedesc, cu prisosință și cele cîteva titluri de campioni naționali la juniori și copii, cucerite de echipele Dunărea și C.S.Ș. 2, precum și lansarea în circuitul marii performanțe, a unor sportivi de certă valoare.

Dar nu o eventuală retrospectivă a hocheiului gălățean este rostul rîndurilor de față, ci altul, de natură să trezească din inerție pe cei puși să gospodărească această bază sportivă. Pentru că, la ora actuală, patinoarul gălățean se prezintă într-o stare îngrijorătoare, care periclitează funcționalitatea sa în viitor. Așa, de pildă, cînd plouă afară plouă și în patinoar, cînd viscolește, zăpada intră în voie prin mai multe locuri neetanșeizate, vestiarele și grupurile sanitare se află într-o stare jalnică, instalațiile de iluminare, radioficare și ventilație — nerevizuite periodic — funcționează necorespunzător, gheața și marcajul se află în mare suferință, multe scaune și alte anexe sînt într-un stadiu avansat de degradare, prin jurul patinoarului gunoiul și bălăriile constituie o sursă de infestare, nu sînt asigurate condiții optime pentru practicarea patinajului de agrement etc. etc. Ce mai, la patinoarul cu pricina, spiritul gospodăresc lipsește cu desăvîrșire și aceasta în pofida existenței unui număr corespunzător de personal de întreținere.

Supunem atenției forurilor competente posibilitatea ca acest patinoar să fie gospodărit de Administrația bazelor sportive (unitate specializată), pentru că trebuie să recunoaștem, I.J.G.C.L. Galați (actualul proprietar) nu s-a dovedit capabilă să administreze corespunzător această bază sportivă. Starea patinoarului, redeschiderea sa cu întîrziere și costul exagerat (cel mai scump din țară!) al orelor de gheață au influențat evident și procesul de instruire a echipelor gălățene, ceea ce constituie o problemă gravă a acestui puternic centru hocheistic al țării.

T. SIRIOPOL — coresp.